

I løbet af få minutter styrtdykker temperaturen
fra fire og tyve grader til ti
hagl mod hjelmen
mod de nøgne underarme
hagl
der slår hårdt mod mine bare ben
ind i mit ansigt
imens filmen af dig og K kører igen
stævnemøder på kontoret
kærlighedserklæringer
hånd på røv hånd under blusen hånd i håret tungen i
øret

alt det
forfra en gang til
selvforagten
end ikke hamrende hagl fra himlen
tusindvis på få sekunder
kan standse den afskyelige film
uafbrudt hjemsogt af den skræmmende fornemmelse af
at jeg er for fej til at mande mig op
trække den afgørende streg i sandet og finde min egen vej
gennem livet
har jeg overhovedet en grænse?

 Turbine

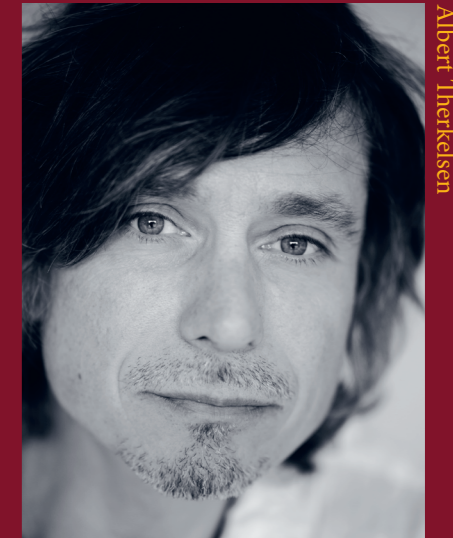
TURBINE

MOLOCH. EN FORTÆLLING OM MIT RASERI

Søren R. Fauth

MOLOCH. EN FORTÆLLING OM MIT RASERI

Søren R. Fauth

Albert Therkelsen

Søren R. Fauth er dr. Phil.,
oversætter, digter, litteratur-
forsker og germanist.

Moloch

Af samme forfatter
Universet er slidt, 2013
Digt om døden, 2018
På Jupiter findes ikke fortiden, 2019

Moloch

En fortælling om mit raseri og min jalousi

Søren R. Fauth

Forlaget Turbine, 2021

2. udgave

Friß es aus und friß dich durch!

Heinrich Schaumann

Patologier o

Efterår 2017 & vinter 2018

Det hænder
 at jeg skriger af raseri
 alt for ofte hænder det
 at jeg råber min fortvivelse ud
 for et øjeblik siden
 da jeg spildte te på mit skrivebord
 skreg jeg
 raseriet gik på selve hændelsen det banale
 te med mælk ud over Schopenhauers »Verden som vilje og
 forestilling«
 te med honning på skrivebordet
 i sig selv vanvittigt frustrerende nok til at skrige
 ufatteligt irriterende at spilde te på »Verden som vilje og
 forestilling«
 på den bolsjefarvede bog fra GYLDENDAL med det røde
 nu klæbrige omslag
 iblandet striber af lysegrønt lilla og blå
 en bog
 jeg har brugt fem år af mit liv på at oversætte til dansk
 fem år som jeg umuligt kan redegøre for
 fem år fulde af glæde fulde af smerte
 fem år i helvede fem år i himlen
 fem år
 hvor jeg blev småfed
 kvabset
 vel sagtens
 fem år
 hvor jeg troede
 at alt var muligt
 dengang vi boede i Tønder
 og vores landskab var marsken
 den store himmel de langstrakte vidder
 sivskovene stærene
 sort sol ved Avenstoft om efteråret
 høgen svævende over vrimlen af små sorte fugle
 der samler sig danner collager
 mønstre kunstværker mod den orange
 baggrund
 høgen
 der dykker efter et stærehoved at hugge af
 i frit fald efter en lille fugl at sætte klo i sætte næbbet i
 hugge hovedet af
 den lille barnehånd i min
 (hugge hovedet af sætte næbbet i)

den glødende aftensol over engene ved Aventoft
udkigstårnet i Draved Skov
hvorfra man kan se hele horisonten rundt
de knortede grene mosbegrøede halvrådne træstammer
de vildtvoksende bregner i den fugtige jord
de blottede rødder
tårerne latteren frem for alt tvivlen
følelsen af at alt endnu ligger åbent
at alt kan ske

den
også den
tilhører det svundne.

Jeg har lige hentet en kop dampende EARL GREY
er gået fra stuen ind i køkkenet
har fyldt teposen
overhældt den med kogende vand
rørt den op med honning hældt mælk i
derefter er jeg gået tilbage igen
ned ad trappen til kælderen og hen til skrivebordet
med den dampende bergamotteduftende
honningberigede te
og så spilder jeg selvfølgelig
akkurat i det øjeblik
hvor jeg sætter koppen fra mig
en alt for hastig bevægelse
og så har vi miseren
teen på bordet på »Verden som vilje og forestilling«
Schopenhauer sølet ind i kogende vand med honning
bogen om vilje og forestilling
frygten for at siderne er gennemvædede
lettelsen over at skaden kun er overfladisk
at teen blot har efterladt en lille sø på omslaget
det plasticfilmovertrukne omslag (nu med sø)
der muliggør at den spildte væske forbliver udvortes
der forhindrer bergamottévæsken med honning i
at trænge ind
der forhindrer den klæbrige væske i at gennemvæde bogens
indre

derpå

råbet skriget raseriet

så højt brøler jeg
at mine stemmelæber er ved at briste
bagefter kan jeg ikke tale
stemmen er ru
jeg har skreget stemmen itu
med venstre ben sparker jeg ud efter en tilfældig genstand
på gulvet
hamrer højre hånd ned i skrivebordet.

Dengang jeg hamrede den samme hånd
hamrede højre hånd ned i skrivebordet
på drengæværelset i Tuse
hamrede højre hånddryg så hårdt i bordet
igen og igen
måske hundrede måske to hundrede gange om dagen
hamrede jeg hånden i bordet
i et forsøg på at få tankerne
bevidsthedens selvdestruktive
permanent cirkulære tankevirkksomhed til at standse
den hånd
som nu er en helt anden
hamrer jeg ned i skrivebordet på Tunøvej i Fredericia
kroppens hukommelse
der banker gennem blodet
gennem den hamrende højre hånd.

Sandheden er
at vreden er mere omfattende end som så
at raseriet står dirrende i dybet (og jeg i lort til halsen)
at det furiøse retter sig mod tilværelsens grund
og alle de andre farcer
der kommer og går.

Jeg har sat mig for at skrive om alt det
der hænder
som er hændt
jeg har sat mig for at skrive om det værste
om alt det frastødende tiltrækkende kedelige
angsten
livet

om døden vil jeg skrive

kærligheden

kærligheden til mine børn
angsten frem for alt
angsten for at blive forladt
frygten for at dø
kærligheden
mørket
sorgen

kulden
frem for alt

raseriet

jalousien
først og fremmest den
adskillelsen
ikke mindst

ensomheden

*